

Anastasia avea șase ani ca și mine și era cea mai frumoasă făptură din lume: avea chipul rotund ca o margaretă, părul cârlionțat și mățos, galben ca spicele de grâu, ochii albaștri ca florile de nu-mă-uita. Când râdea, soarele se ivea dintre nori. Iar Anastasia râdea tot timpul. Totul a pornit de la un vaccin, după care piciorul i s-a umflat din pricina unui hematom. Am înțeles doar că trebuia operată, nefiind nimeni de vină, poate doar acel ac de injecție blestemat. Pentru că eram prea mic sau pentru că se știa că o iubesc, nimeni nu-mi spunea nimic. Pe de altă parte, am înțeles încă de atunci că oamenii obișnuiesc să nu vorbească despre lucruri rele, pentru simplul fapt ca ele să nu devină și mai rele. M-am dus să mă culc, dar n-am putut adormi, iar când mama a plecat din nou, m-am furișat în curte. Poate că ar fi trebuit să fiu și eu acolo, s-o privesc pe Anastasia, să-i ating mâna, dar mi-era frică. Îmi era frică de toate lucrurile rele care se întâmplaseră, dar și de cele care puteau să se mai întâmple. De frică, uneori nu mai puteam respira, gata să leșin, și mă gândeam că toate acestea ar putea însemna sfârșitul lumii. Dinspre livadă, greierii cântau asurzitor. Odată tata îmi spusese că țărâitul lor diferă în funcție de temperatură. Iar noaptea aceea era din cale afară de caldă. Deasupra straturilor de regina-noptii, florile preferate ale mamei, câțiva fluturi crepusculari culegeau nectar. Prin văzduh săgetau lilioci, dar de ei nu-mi era frică. Cred că de mic nu mi-a fost frică de viețuitoare, deprinzându-mă să le observ, să le înțeleg și chiar să le iubesc; cred că lui tata îi datoram asta. În preajma casei, ziua zburau rândunelele, iar noaptea liliocii. Despre rândunele se spunea că sunt păsări dragi lui Dumnezeu și dacă le stricai cuibul sau le omorai puii îți lua foc casa. Dar eu mă gândeam că toate ființele ar trebui să-i fie dragi Domnului și mai cu seamă copiii. Mie cea mai dragă îmi era Anastasia. Femeile și fetele se temeau de lilioci, imaginându-și că li se încurcă în păr și nu pot scăpa de ele doar dacă își taie părul. Dar era o prostie. Noaptea scânceau ca niște șoareci pe care îi calci pe coadă și asta pentru că se înrudeau cu șoarecii. În noaptea aceea de început de august stelele străluceau cu miile pe cer, dar nu zăream luna. Avea să răsară pe la miezul nopții. Undeva la câteva case depărtare, un dulău începu să latre. Dar nu era un lătrat obișnuit, mai degrabă un scâncet prelung și deznădăjduit pe care-l poți auzi doar în nopțile de iarnă. Alți câini l-au urmat, în scurt timp creându-se un vacarm îngrozitor pe uliță. Nu-mi era teamă de câini și, totuși, mi s-a făcut atât de frică, încât mi-a venit să fug în casă, să mă ascund. Dar n-am făcut-o. Tata era la lucru la fabrică, în schimbul doi, și se întorcea după unsprezece. Aveam să-l aștept și să-l întreb dacă avea să moară Anastasia. Pe o creangă a caisului din curte două turturele începuseră să se zbată.

Ladislau DARADICI, *Anastasia sau întrupările nopții*
Revista Discobolul 250-251-252/2018, pg. 202-203